

Botos László

AZ ELTITKOLT TRIANON HÁTTERE

Rendhagyó dolgokról szólok most, amikor Trianon-ról emlékezem. Szólhatok, felhozhatom elgyengülésünk okozatának magyarázatául a tatárok pusztításának borzasztó időszakát. De ezzel kapcsolatban tudjuk-e azt, hogy mind az, ami történt, miért is történt? Tanították-e nekünk azt, hogy Batu-kán 30 levélben kérte a magyarok velük való közös német-római császárság elleni együttműködését, és azt, hogy Bábenberg Frigyes kivégeztette a mongol követeket,¹ ezzel reánk uszítva a mindenkori világ egyik legnagyobb hatalmát és bosszúját. Valószínű, hogy ezért volt minden, ami akkor velünk történt. Ugyanez időben a szent gyermekek – Szent Margit és Szent Kinga – atyja, IV. Béla, (1235-1270), nemzetünk védője és felvirágoztató királya uralkodása alatt IV. Ince pápa kiközösítette hazánkat, miközben a kereszténység védelmében a tatárok keze alatt pusztultunk. Azt is tudjuk, hogy Bábenberg Frigyes a hozzá menekült királyt megsarcolta, kikényszerítette az Őrség, jelenleg Burgenland, feladását, azzal a fenyegetéssel, hogy kiadja őt a tatárnak. Trianonban miért nem hivatkoztunk erre? Az így kikényszerített területet kapta meg Ausztria a trianoni parancsbéke határozattal. IX. Gergely pápa, 1234 tavaszán exkommunikálta a Szentföldre kereszties hadat vezető II. Andrást is, ugyanúgy Kun Lászlót, azért mert kun szokás szerint élt. Tudjuk-e azt, vagy tanították-e nekünk azt, hogy az 1526-os Cognac-i Szövetség keretében I. Ferenc francia, VIII. Henrik angol király, VII. Clement pápa és olasz városok mint Firenze, Velence, mind szövetséget kötöttek a törökkel a Habsburg világhatalom ellen?

Beszélhetnénk a török megszállás alatt létesült 700 km. szélességben folytatódó évszázados vérontásról, a nyugati kereszténység védelméért, mint népi fogatkozásunk okáról, amiről azt mondják önként vállaltunk. Pedig a törökök is csak átvonulást kértek és nem ellenünk irányították hadjárataikat. I. Szulejmán ezt gyakran ki is hangsúlyozta. Ellenállásunk következménye lett a minden török nyugatelleni hadjárat útvonalán végbement magyar nép pusztítása. Minden hadjárat visszavonulásakor 100 ezer magyar ember rabszolgává tétele elhurcolása.

Meg kell említenünk a rendi állam csődjét 1490-1526, amikor az oligarchiák II. Ulászló személyében erénytelen bábót választanak királlyá, aminek következtében a jobbágyi sors elviselhetetlenné válik, és a feszültség levezetésére a pápa kereszties háborút indítat Bakócz Tamás felhatalmazásával. Az összegyűlt 100 ezer főnyi had, nem kap élelmezést, aminek ellátása a főurak kötelességének kellett volna lennie. Az éhező és elégtelen tömeg fosztogatja a főurak birtokait. Zápolyai János kegyetlen bosszút vesz. Hetvenezer ugor fajú kunt és jászt ölet meg a legkegyetlenebb módon, akkor, amikor a török a határszéleken várakozik.

Meg kell említenünk a szerb pátriárka III. Arzén 37-47 ezer szerb családdal -- az osztrákok által Temes bánágnak nevezett területre -- való menekülését, azzal a feltétellel, hogy ha a szerb terület felszabadul a török megszállás alól, a Temes bánágban menedéket kapott szerbek visszamennek felszabadult földjükre.

1737-1739 között IV. Arzén szerb pátriárka ismét népes csoporttal menekült e területre, és ezt követte egy még nagyobb szerb betelepülés. 1790-ben a szerbek

¹ Obrusánszky Borbála dr. elmondja ... Friedrich Klára – Szakács Gábor *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisok* című, 2007-ben kiadott könyvében.

követeléssel álltak elő, hogy véglegesen is adjanak nekik területet, amit II. Lipót 1790-1792 elfogadott. Nem a saját területét engedte át az idegeneknek.

A magyar nép az 1790 évi országgyűlésen örök igazsággként kinyilatkozta, hogy:

„valamely országba vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, nem fegyverekkel szerző nép vagy kevesebb államjogokat, vagy annyit nyer, mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép sohasem fogadtatható be az országba, vagy tartományba, oly formán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak, az ország területrészének elszakasztásával eszközölt alapítása, már pedig e világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsoltnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.”²

Szólnunk kell a 146 éves török megszállás, 1686 Buda felszabadulása utáni időkről. Ugyanis a Habsburgok nem engedték meg népünk visszatelepedését. A Habsburgok törvényeikben nyíltan kimutatták magyarellenességüket. Az idegenek idetelepítése nem volt egyéb, mint kitervelt, lassú népirtás.

Szólnunk kell arról is, hogy 1764 január 6-án a Habsburg katonaság körbefogta az alvó Mádéfalva székely falut, ágyútűzzel szétlőtte, és megölt minden lelket, ki menekülni nem tudott. Báró Siskovics altábornagy volt a felelős e népirtásért. Bosszúból hajtotta végre azért, mert Csík vármegye lakossága megtagadta Mária Terézia parancsát, mely katonai szolgálatra szólította fel a fiatalokat a hét éves háborúban (1756-1763). Az ország e kipusztított területeire nagy tömegekben hívásra, vagy hívatlanul érkeztek a császári ház által ideköltöztetett idegen elemek, úgy annyira, hogy Magyarország határain belül élő oláhok száma 800 ezer főre emelkedett. 1784-ben II. József (1780-1790) rendeletet adott ki népszámlálásra. E hírre az oláhok pópái a tömeget tévútra vezették. E rendeletet úgy magyarázták, hogy az összeírás után megkapják az úrbéri terhek alóli felmentést. Ekkor lépett a színre a büntetett előéletű Hora. Egy aranybetűkkel írott levelet mutatott fel a már felizgatott oláhságnak, azt állítva, hogy II. József kegyelmet adott neki és felhatalmazta őt, hogy szervezkedjen és irtsa ki a magyarokat. Ezután felgyújtották Zaránd, Hunyad, Fehér, Torda, Kolozs, és Szeben vármegyékben élő magyarok házait, a lakosságát pedig lemészárolták. Fábry tábornagy elfogatta Horát és Klosshát, a két vezetőt és 1785 februárjában kerékbe törték.

A lázadás 62 magyar falut pusztított el. 132 nemesi udvarházat égetett fel. És 4.000 magyart gyilkoltak meg válogatás nélkül.

Az 1848-as szabadságharcunk elveszett és az orosz csapatok előtt a már győztes hadseregünk hadvezére Görgey Artur feladta a kilátástalan további küzdelmet. Kegyetlen Habsburg megtorlás következett Bach Sándor rémuralmával. Kivégeztette dicső honvédeink tábornokait. Kossuth külföldre ment segítségért, de a pompás éljenzésen kívül senkitől sem kapott segítséget. Petőfi eltűnt, nemrég találták meg csontvázát egy ukrainai temetőben. El kell végeznünk a DNA elemzést és bizonyosság esetén tetemét Magyarországra vissza kell hoznunk. A kivégzések és bebörtönzöttek száma határtalan. Ahogy túléljük e magyarirtó időszakot, ránk köszöntött a kiegyezés 1867-ben, amikor azt hittük és reméltük jobb idők következnek. Ez számunkra is bizonyos látszat szabadságot biztosított, a

² Csobánczi Elemér: *Nagymagyarország vagy nemzethalál: Délmagyarország pusztulása és elrablása*, 1965. Marrickville, Australia, 23 old.

polgárosodást beindította, ami valójában kivézetésünkhöz vezetett, s az 1868-as Eötvös féle emancipációs törvény megszavaztatását eredményezte. E törvény korlátlan lehetőséget nyújt a Galíciából bevándorló hitsorsosoknak is. Számuk rövidesen eléri a nyolcszázézetet. Minden kulcspozíciót megszereznek az iparban, kereskedelemben, bankok élén, sajtóban, színházban, oktatásban, kulturális életben. E kazár helyzetben népünk minden cél és remény nélkül vegetál, bérabszolgává válik. Múltjától megfosztva rákényszerül az amerikai kivándorlásra. Így veszítettünk el másfél millió jó magyart.

A Habsburgok évszázadokon át biztatták, szították a nemzetiségeket a magyarellenességre, csak azért, hogy a belső egységet megtörjék, és így alkalmassá tegyék a helyzetet letiprásunkra. Ennek gyümölcsét megkapták, amikor elgyengülésünknek következtében ők is elvesztették nagyhatalmi helyzetüket.

Még nem szóltunk a közvetlen Trianon-i történekről. Csak a legkirívóbb csalásokat és a legigazságtalanabb döntések és cselekmények egynéhányát tudom felemlíteni.

Fel kell hívni a történészek figyelmét, hogy a túrócszentmártoni határozat nemzetközileg törvényellenes, (1918, október 30), mert ott 90 protestáns és 15 római katolikus pap szavazott és mi magyarok nem szavazhattunk, márpedig néptömegünknel fogva erre minden jogunk megvolt.

A Délvidék elszakítása, amely a Corfu-i egyezmény (1917, július 27) eredménye itt sem a nép, hanem idegenek, Wickham Steed, a *Times* politikai rovat vezetője, Seton Watson, a londoni szláv propaganda végrehajtó bizottságának megbízottja, és Dr. Trumbics, Zara, dalmát város volt polgármestere képviselték és a magyarok megint csak nem szavazhattak.³

A clevelandi egyezmény (1915, május 17.) ugyancsak hatálytalan a nemzetközi jogtörvények szerint, mert hogyan szavazhat egy emigrált amerikai az elhagyott hazája sorsa felől? A határkijelölő bizottság döntése úgyszintén érvénytelen minden emberi és nemzetközi törvény alapján, amit az alábbiakban közlök:

„Elhatározták, hogy semleges szakértő bizottságot küldenek Kassára Benes bizonyítékainak felülvizsgálására. Kijelölték a szakértőket. House ezredes újabb csselfogása következtében két amerikai választottak: Kamev Róbertet és Karmezin Eduárdot. A cseh megszállás alatt álló Kassán Sekác megyefőnök fogadta őket. Kíséretüket Hanzalik cseh rendőr látta el.

„A két amerikai tulajdonképpen cseh volt. Egyik két évvel korábban, másik nyolc hónappal azelőtt szerezte meg az amerikai állampolgárságát! Mindkét szakértő Benes gyerekkori barátja volt!

„Kassai küldetésük történetét maga Hanzalik adta elő a pozsonyi törvényszéken, 1929. októberében a Tuka-féle hazaárulási per tárgyalása alkalmával.

„A hallgatóság hangos nevetése közben Hanzalik terjengősen részletezte, miként indultak tüntetően a 'szakértők' ellenőrző útjukra, hogy a legelső korcsmába betérve egy hétig mulassanak ott, a konferencia költségére.

„A jegyzőkönyvet, amelyben igazolták Benes állításainak helyességét, Hanzalik közreműködésével szerkesztették a Schalk-szálloda egyik szobájában. E jegyzőkönyv alapján – amelyet komoly bizonyítékként őriznek a békekongresszus levéltárában, – több mint százezer magyar sorsa felett

³ Pozzi Henri: Századunk bűnösei. 228

döntöttek és minden további vizsgálat mellőzésével Csehszlovákiához csatolták őket. A népszavazás elrendelésétől pedig elállottak.”⁴

Most, hogy tudjuk a történeteket, nem Horn-féle alapszerződéseket kell kötnünk, hanem a leírt hamisítások idecsatolásával a Hágai Nemzetközi Bíróság elé kell vinni jogos követeléseinket.

Az a vád, hogy mi voltunk a háború beindító megdölt, Tisza István császárhoz írt levele közismert, melynek felolvasásától most elállok, és Dragutin Dimitrievics ezredes nyilatkozatára hívom fel a figyelmet, mikor a szerb hírszolgálat vezetője szaloniki börtöncellájában kijelentette: „Én akartam, én csináltam. Dicsekszem, és büszke vagyok, mert azt akartam, hogy elpusztuljon Ausztria. . .”⁵

Tisza István meggyilkolása után bebizonyosodott, hogy július 14-én miért fogadta el Berchtold javaslatát, ami háborút jelentett.

Henri Pozzi írja: **„Ma már tudjuk, hogy akkor már valóban megkezdődött. Tudjuk azt is, hogy Sasanov, II. Miklós cár nevében, körtáviratban értesítette az összes kormányokat, hogy: 'Oroszország előre is visszautasít minden mérséklési közbenjárást, amely Pétervárott megkíséreltetnék.' Most már a magyaroknak nem volt többé módjukban választani: A szükség kényszerítette őket, hogy együtt menjenek Ausztriával, – együtt Németországgal – együtt mindenkivel – aki segíthette őket területüknek megvédésében a fenyegető orosz betörés ellen. . .”⁶**

Erről okvetlen szólnunk kell:

Az 1918-as bolsevik forradalom következtében megismertük a lefizetett sajtó névsorát, akik árulókká váltak. Ezek: Gaston Calmette, *Le Figaro*; Auguste Gauvin, *Radical*; Henri Letellier, *Le Journal des Débats*; Charles Humbert, *Le Journal, La République Française, Le Matin, L'Echo de Paris, L'Éclair*; André Tardieu, *Le Temps*.⁷

Már 1917-ben, a Cseh Forradalmi Szervezet egymás között felosztotta Magyarországot. E tervhez segédkezet nyújtottak a francia és angol tanácsadók, valamint Lord Northcliffe pénzügyileg, amikor határozatokat hoztak Londonban, Amszterdamban és Párizsban. A propaganda bizottság rendszeresen Londonban találkozott, Lord Crewe házában, 1918-tól a Trianoni Döntésig. Ezek voltak, akik befolyásolták a döntéseket. Az új határokat a hamis statisztikai alapon hozták, amit e csoport Benestől kapott. Elnöke Lord Northcliffe volt. A Bizottság tagjai Gróf Denbigh, Robert Donald, a *Daily Chronicle* szerkesztője, Sir Roderick Jones, a *Reuter News Agency* igazgatója, Sir Sidney Low, Sir Charles Nicholson, parlamenti tag, Sir James O'Grady, Wickham Steed, a *Times* külföldi levelezője, Seton Watson, szerkesztő és történész és H.G. Wells, író.

Még szólnunk kell a Párizsban megjelent szép nőkről, akik mindent elkövettek a “szent cél érdekében”.

A szerb diplomaták amerikai feleségei és barátnői szintén hozzájárultak a határozat-hozók megnyugtatóhoz. Egész Párizs csodálta a szerb követ, Veznic

⁴ Pozzi Henri: Századunk bűnösei. 266, 267

⁵ Pozzi Henri: A háború visszatér, 185.

⁶ Pozzi Henri: A háború visszatér. 200,201

⁷ Pozzi Henri: A századunk bűnösei. 135

feleségét. Az estéken ez az elragadó szépség komoly, szenvedélyes barátokat szerzett, és kötelezett el a szerb ügynek. Szalonját állandóan látogatták államfők, diplomaták és gazdag egyének.⁸ Úgy néz ki, hogy a rumán Mária királynő is hozzájárult országa területének növeléséhez, mert Mabel Potter Daggett, a királynő udvarhölgye, könyvében így ír:

„Egy kézcso és az államügy folyamatban van. Eljön egy nap, amikor az ügy teljesül. A szenátor, vagy miniszterelnök, király, királyi konzul, vagy talán egy egész férfi parlament abban a hiszemben van, hogy a saját elképzelését valósította meg. Ily módon, ebben a ragyogó, öntelt tudatban hagyja őket érezni, és ezért még gratulál is nekik. Neveiket beírták a kormányjelentésbe. Az ő nevét (a királynőét) a történelem fogja feljegyezni, habár Románia politikai színpadán a hölgy egyáltalán nem mutatkozott. Mégis rá kell figyelni! Néha (a kastély) szárnyából egy piros skót szoknya zizegése és egy asszony lágy nevetése visszhangzik.”⁹

1914-ben, öt nappal a szarajevói gyilkosság előtt, már tudott volt, hogy Rumánia belép az oroszok által izgatott magyarellenes Antant szövetségbe. Ezt már 1913-ban megszervezték. Sazonov kérdezte Bratianu-tól, hogy milyen feltétellel üzenne hadat Ausztria-Magyarországnak. **“Egész Erdély és Bánát, valamint Bukovina fele és ha Oroszország biztosítaná Romania területének sértetlenségét és a háborús felkészülés költségeinek fedezését”**.¹⁰ Pozzi szerint a történészek megpróbálták bizonyítani, hogy az oláhok nyelvrokonsági okból és szimpátiából álltak a franciák oldalára, de a másféle szándékosság megvilágosodott.

A Monarchia felosztásának orosz tervét titokban kellett tartani, mivel tudták, ha ez kitudódik, a francia segítség elmarad. Az orosz és francia szövetség csak akkor jön életre, ha Németország megtámadja Oroszországot. Az orosz politikusok jól palástolták tervüket, és csak egy utat találtak ahhoz, hogy Franciaországot saját oldalukon vonják be a háborúba, az egyetlen út a franciák tudta nélküli titkos mozgósítás volt. Abban biztosak voltak, amikor ők mozgósítanak, Németország hasonlóképpen cselekszik. A francia történészek szerint Oroszország csak július 30-a után, a Monarchia mozgósítása után rendelte el mozgósítását. A valóság az, hogy az oroszok már július 24-én elrendelték a balti és a fekete tengeri flotta mozgósítását. Ez azt jelenti, hogy Oroszország kiprovokálta Németország mozgósítását, amely a franciákat hozta mozgásba.¹¹

Az oroszok július 28-át ismerik el a mozgósítás hivatalos dátumaként, azonban ez már 24-én megtörtént. E tényt eltitkolták a francia nép és a történészek előtt.¹²

Láthatjuk, az orosz mozgósítás négy nappal előzte meg az osztrák hadüzenetet és öt nappal az osztrák mozgósítást.¹³ Németország július 25-én már tudott az orosz mozgósításról. Az orosz mozgósítás valóságos ideje még most sem ismert a népek előtt, mert így, az oroszok könnyűszerrel Németországra foghatták a háború

⁸ Pozzi Henri: A századunk bűnösei. 215

⁹ Potter, Daggett Mabel: Marie of Roumania, 290-291.

¹⁰ Pozzi, Henri: Századunk Bűnösei 189. Sazonov: Hat nehéz év, Berlin, 1927, Memorandum a cárnak, 1914. június 24, Orosz diplomáciai levéltár.

¹¹ U.o. 25

¹² U.o. 26. Poincaré: L'Union Sacrée, 293, 391.

¹³ U.o. 26

beindításának vádját. Nem vitás a július 24-i mozgósítás, a Ferenc Ferdinánd és felesége meggyilkolása Szarajevóban a rác bandita Gavrilo Princip által, a szerbek monarchia-ellenes mozgósítása orosz uszításra történt, ezért a háború beindításának vádja csakis Oroszországot terheli.¹⁴ Oknyomozó történészek előtt ismert és tudott tény, hogy a pánszlávista cári Oroszország felelős a háború előkészítéséért és beindításáért.

1916-ban, a szerbek Ausztriát és Németországot okolták, hogy azok minden áron háborút akartak előidézni. Benes, kiáltványában: „Detruiséz Autriche et la Hongrie”, melyet Párizsban adott ki, Tisza Istvánt hibáztatja azért, hogy Ausztria a háborúba keveredett.¹⁵ Sajnos a tankönyvek, történészek, még annak dacára sem javították ki helytelen adataikat, tanításukat, miután már tudjuk a valóságot. A rumán párizsi nagykövet, Lahóváry bizonyította, hogy nem a németek, hanem a francia külügyminiszter Berthelot volt az, aki visszautasította az osztrák békejavaslatot.

Angol javaslatra a németek is elfogadták egy nemzetközi értekezlet összehívását, de ez orosz ellenzés miatt nem valósult meg.

Németország 1909 óta tudott a pánszláv mozgalom nyugat felé való terjeszkedési terveiről, és ez a tény Ausztriát is aggasztotta, hogy rövidesen belekényszerül egy pánszláv-ellenes élet-halált jelentő háborúba.¹⁶

A pánszlávisták ekkor már nyíltan hirdették Ausztria felosztását.

A felületes figyelő azt a következtetést vonhatja le, hogy Németország kezdte a háborút, csak azért, mert ő támadott először, de tanulmányozva a történeteket, ma már tudjuk a július 24-i titkos mozgósítás idejét, amely elindította az egész láncreakciót. Pozzi szerint, Franciaország mozgósított Németország előtt. A francia mozgósítás hivatalos ideje 1914. augusztus 1, négy óra előtt 15 perc, a németeké délután 5.¹⁷

Pozzi magyarázata szerint a francia vezetők 1914. augusztus elseje óta tudták, hogy nem Németország, hanem saját szövetségesük, Oroszország és Szerbia felelős a háború kirobbantásáért, míg a félrevezetett francia nép még mindig úgy tudja, hogy a németek voltak a háború kitörésének az okozói, de ezt a francia sajtó elhallgatta, mivel a bűn, a felelőség oly nagy volt. Franciaország hadbalépésének okát saját sajtója elhallgatta! Ez a magyarázat arra, hogy az úgynevezett francia Sárga Könyvből hiányzik e ténymegállapítás, bár ekkor már tudtak az orosz titkos mozgósításról. Arra nem számítottak, hogy Sazonov maga fogja felfedni a valóságot.¹⁸

Ezeket a gyalázatos dolgokat sajnos idő hiányában nem sorolhatom tovább, mert a leglényegesebbet, ami a legnagyobb mértékben befolyásolta, megcsonkításunkat a végére hagytam.

Ősi hitünk feladásával elhagytuk faji, nemzeti megmaradásunk érdekeit, és helyette ismeretlen okok miatt „önként” vállaltuk egy évezreden át Európa és a nyugati kereszténység védelmét. Ez időben véreztünk, fogytunk, meggyengültünk, de azért azzal a rejtett sugallattal, hogy ezt mind az egyház és Isten szolgálatában tesszük – amit meg kell tennünk – mert erre rendeltettünk.

Ettől a hiedelemtől megvakulva nem vettük észre a kihasználtságunkat, hogy becsaptak, lóvá tettek. Sőt mitöbb, nem vettük észre, hogy épp a római katolikus

¹⁴ Pozzi Henri: Századunk bűnösei. 27

¹⁵ U.o. 29

¹⁶ U.o. 31

¹⁷ U.o. 33

¹⁸ U.o. 53. II. D.S. Sazonov.: Sechs Schwere Jahre.

papjai és főpapjai voltak azok, tisztelet a kevés kivételnek, akik a keresztényi különböző hittételekkel megosztottak, aminek hatására híresedett el a nem létező „turáni átok” szólásmondás, hogy ezzel az egyház által előidézett egyenlenséget, ősi „turáni átok”-nak tudassák be, elterelve a figyelmet a vallási okokról.

Pedig, hogy éppen ők voltak, akik ez átkot, az egymás meg nem értését előidéztek, erre itt egy megrendítő bizonyíték, amely évszázadokon át hatalmas méretekben járult ahhoz, hogy a magyar nép az idegen népek részévé vált, amely végül is Trianonban domborodott ki, egy nemzetvesztő hozzájárulással.

Már a 16 századtól leírta, kitagadta, megtagadta azon magyarokat, akik a Görög-keleti Egyház hívői voltak.

„Az 1863-as *Magyarország helység névtára* c. összeállítás igen részletes alaposággal méri fel Hazánk helyiségeit, azok vallási hovatarozandóságát, nemzetiségi összetételét és a helységekben uralkodó nyelvet, feltüntetve a helységek lakóinak létszámát is. Ezt az 1863-as kiadású helység névtárat és mellékleteit elemezve megállapíthatjuk, hogy Hazánk Habsburg gyarmati helyzete ellenére, ez időkből csekély számú nemzetiséggel rendelkezik a magyar őslakossághoz viszonyítva.”¹⁹

Az 1890-es népszámlálás adatai már más nemzetiségi képet mutatnak Magyarországról. Hogy minek következtében állt elő ez a változás, ezt megvilágítja a Rómától elszakadt Görög keleti Egyház azon intézkedése, amely szerint, az általuk meghódított területeken meghagyta szertartásaiban a nemzeti nyelveket. Mivel ezen területeken minden vallásos megnyilatkozás az illető ország nyelvén bonyolódott le, ezzel a Görög-keleti Egyház nemzeti jelleget vett fel. Így vált nemzeti vallássá az oláhoknál, szerbeknél, tótoknál, ruszinoknál stb. Az egyházi szervezetek beépültek a nemzeti szervezeti formák közé. A Magyarországon élő oláhokat, ha Görög-keleti vallásúak voltak, egyszerűen oláh vallásúnak, (szerbnél, szerb vallásúnak) mondták.

A Görög-keleti Egyház adórendszere is méltányosabb volt. Nem hajtotta be a hívein a „tizedet” olyan szigorral, mint a Rom. Katolikus Egyház. Az egyházi adóterhek alóli menekülés kedvező kiútnak számított a nincstelen jobbágy számára a Görög-keleti vallás felvétele révén. Ez könnyebbséget jelentett a reformátusoknak is. A Római Egyház kapzsi szigora elősegítette a Görög-keleti Egyház terjeszkedését.

A Rom. Katolikus Egyház „megtorlasként” az ilyen áttért magyarokat és még a protestáns áttérteket is leírta a magyarság családjából. „Tehát az általunk ismert eloláhosodási, elszerbesedési stb. folyamatok tulajdonképpen a Katolikus Egyház nemzetgyilkos mesterkedéseire vezethetők vissza. A népszámlálást ki más, mint a katolikus klérus, vagy annak szigorú felügyelete alatt végezték, mert e hites helyek okmányainak kezelési jogát királyi rendelettel még Szt. László királyunk bízta a Katolikus Egyházra.”²⁰

A hivatalos katolikus statisztikai kimutatástól el kell tekintenem ennek a hatalmas, köteteket kitevő volta miatt. De ha figyelembe vesszük az 1200 oldalnyi sűrűn nyomott helységnévtár anyagát, akkor szemünkbe tűnik, hogy a keleti vallású magyarság, mely százezreket tett ki Trianonban elszakított színtiszta magyar területeken, akiket eloláhosítottak, elszerbesítettek a Katolikus Egyház jóvoltából.

Mint már írtuk, már a 16 században oláhoknak nyilvánították azokat, akik a keleti vallást követték. A főpapok, püspökök oláhok voltak, de az alsó papság csak magyarul tudott a hívekkel értekezni. Egy okirat: a *Compil. Constit. I. R. I. cz. A. r.*

¹⁹ Homonnay Otto János: *A rideg valóság*, Hungarian Turul Society, Toronto, Canada, 1979. 222-223 old.

²⁰ U. o. 224 old.

IX. az „Ecclesiae dolgokról” c. cikk olyan „nemes atyafiakról” tesz említést, akik „az oláh papok sectáján vannak”.

„Mindezt pedig csak azért, mert a Görög-keleti vallás sokáig elnyomott, túrt vallás volt és mert a Román-keleti Egyház Erdélyben, mindig nemzeti szervezettel bírt, míg a keleti-vallású magyarok ilyennel nem bírván, kénytelenek voltak magukat az oláh, vagy román nemzeti egyház védelme alá helyezni.

. . . Ezen egyház nemzeti egyház lévén, a magyarok szervezetlenségükben és főleg ráutaltságukban végül maguk is a törvényhozás és a hivatalos közegek által használt kifejezéssel, oláh vallásúaknak mondották és mondják ma is magukat.

S így a népszámlálási összeírási lapokban is nemzetiségileg oláhokként jutnak be. .

Következménye ez azon visszás állapotnak, hogy magyarok, előttük idegen nemzeti egyház tagjaivá kénytelenek lenni és kénytelenek magukat ezen idegen nemzeti egyház tagjainak vallani.”²¹

Ez Dr. Reiner Zsigmond, idézete volt, aki M. Kir. Miniszterelnökségi titkár, a „*Keleti vallású Magyar Nemzeti Egyház Szervezése*” c. munkájában, 1907, olvashatjuk.

„Dr. Reiner Zsigmond volt az, aki észrevette az országnak ezt az elmagyartalanítási kísérletét és e folyamat ellen egyéni kampányba kezdett. A kampány lényege az volt, hogy az elmagyartalanítási folyamatot csakis úgy lehet megállítani, hogyha a Keleti-görög Egyházat Magyarországon hivatalos egyháznak, vallásnak ismerik el. Így minden hivatali befolyását arra használta fel, hogy ezt az egyházat megszervezze, elismertesse Magyarországon, hogy a katolikus eljárás következtében a magyarságukat veszített színtiszta magyarokat visszamentse a magyarság számára. De hát a dualisztikus katolikus Monarchiában, azokban a „szépnek” álmodott ferenc-jóskás időkben, kinek volt ugyan szívügye az államvezetésben a magyarság megmentése? Különösen az a szomorú ebben, hogy a fenti idézetben Dr. Reiner Zsigmond **az általános elfogadott a törvényhozás és a hivatalos közegek által használt kifejezések is idegennek nyilvánították e színtiszta magyarokat.** Dr. Reiner Zsigmond beadványokkal, javaslatokkal ostromolta a képviselőházat, a kormányt és minden illetékes hivatalos szervet, de jajkiáltása nem jutott messzire, az süket fülekre talált. Annyit elért, hogy a képviselőház 1907 évi március 19-én tartott ülésén Nagy Dezső, országgyűlési képviselő javaslatára napirendre tűzték a kérdést, már mint a Görög-keleti Egyház hivatalos elismerésének kérdését. De a nagy bürokráciában a kérdés bizony elsikkadt és idegennek nyilvánított magyarjaink szerbek, oláhok, tótok, ruszinok stb. maradtak egészen a Trianonban kötött békeszerződés napjáig. De benyújtott képviselőházi javaslatra Gróf Apponyi Albert, Vallás és Közoktatási miniszter Úr azt válaszolta, hogy 'iparkodni fog az ügyet rendbe hozni' . . . 'Iparkodásának' eredményét Trianonban learathatta.

„Mindezek figyelmen kívül hagyásával szerkeszti meg Gr. Teleki Pál földrajztudósunk, öngyilkosságba menekült miniszter elnökünk, a magyar revíziós mozgalom atyja, **a ma már híressé vált és mindenhol ellenünk felhasznált 'Magyarország nemzetiségi térképét'**. Csak az érthetetlen, hogy

²¹ U. o. 226 old.

Teleki hogy, hogy nem vette tekintetbe e tényeket, térképe elkészítésekor és e **nemzetiségi térkép alapján, hogy mehetett Apponyi a Trianonban kötendő békeszerződés tárgyalásra Párizsba e térképpel, amikor mindkettőnek tudnia kellett, hogy ez a térkép hamis! És ennek a térképnek az alapján követelik az utódállamok a Trianonban elszakított területeken élő elidegenített szímagyar véreinket saját maguknak!**

„Bizony elgondolkoztató és súlyos kérdések! Az emigráció sem vette még azt a fáradságot magának minden 'Trianon-ellenes' igyekezetében, hogy 1945 óta a századforduló tájékán készített Magyarország Helység Névtárait feldolgozta volna és ilyen alapon cáfolhatatlan dokumentáció birtokában meggyőződött volna saját maga is arról, hogy tulajdonképpen kik készítették elő Trianon 'nemzetiségi talaját'.”²²

Az előzőkben megvilágosult, hogy a békeparancs megtörténte a lefizetett sajtó munkáján, a hazugságokon, félrevezetésekben, megtévesztésen nyugodott, melyek ismertetése még mindig tabu tárgya a nagyvilág előtt.

Az alábbiakban most azokat a tényeket fogom feltárni többnyire idézetek alapján, amelyek szintén eltiltottak a magyar nép előtt, amelyek egyházpolitikai okokból évszázadokon át hozzájárultak a magyar nép rohamos, nagymérvű népfojgyatkozásához és identitásának feladásához.

Azt a sajnálatos egyházpolitikai hozzáállást is ismertetni kell, hogy – kevés kivétellel – **az Egyház főpapi kara** legtöbb esetben nem a magyar nép mellett állt ki, amikor az, az Aranybullában lefektetett jogait akarta érvényesíteni a hódító, az országot bekebelezni akaró német, osztrák törekvések elleni küzdelmeiben. Íme egynéhány bizonyítvány ennek igazolásáról, hogy az Egyház döntéseinek megkérdőjelezése a keresztény lelkekben még mindég bűnnek számít. Ennek nem ismertetése vétek lenne a magyar nép ellen.

A MAGYAR PÜSPÖKI KAR 1849 JAN. 20-ÁN KELT PÁSZTORLEVELE,
AMELY WINDISCHGRÄZ CSAPATAI ELŐTTI MEGHÓDOLÁSRA HÍVJA FEL
A KATH. LELKÉSZEKET ÉS A HÍVEKET²³

Részletek

„ . . . Az alattvalói hűség és engedelmesség, a kereszténynél vallás parancsolata lelkiismeretes kötelesség, amelyet megszegni az apostol bizonyítása szerint annyit tesz, mint Isten rendeletének, ki által uralkodnak, a király jog ellenszegülni bűn.” (Az ezeréves haláltusa, 254-255 old.)

„ . . . Üdvöztünk, az apostolok és első keresztények kötelező példái mutatják nekünk, hogy a törvényes fejedelmeknek engedelmeskedni tartozunk, mert Isten rendelete, hogy minden lélek legyen a felsőbb hatalomnak alávetve. . .” (255 old.)

„ . . . V. Ferdinánd atyai legnagyobb szándéka és törekvése eleitől fogva oda volt irányozva, miszerint a hazánkban megzavart békét

²² U.o. 226-228 old.

²³ Homonnay Ottó János: *Ezeréves haláltusa*. Hungarian Turul Society, Toronto. 1975. 254 old.

helyreállítsa és a viszálykodás szerzőit a törvényes engedelmesség útján visszaszállítsa.” (258 old.)

(*Bécsi Áll. Levéltár. Kabinetsarchiv. Sekreta. 10. Ad 234/IV. Ered. okm. aláírás nélkül. A kísérő levél utal arra, hogy szerzője a magyar hercegprímás.*)

1848 január 6-án Windischgrätz Budát támadja, és január 10-én Scitowszky János pécsi, és Zichy Domonkos veszprémi püspökök a hatalmas püspöki kar nevében páztor levelet adnak ki, amelyben a „pártütőket” megbélyegzik és az ország békéjét és vagyon biztonságát helyreállító Windischgrätz iránti engedelmességre hívják fel a figyelmet és I. Ferenc Józsefért való imádkozásra.²⁴

II. János Pál Pápa a közelmúltban bocsánatot kért a múlt időkben elkövetett egyes népeket sértő vatikáni cselekményekért.

A magyar néplélek orvoslásáért, megnyugvásáért, a magyar nép nagymérvű megfogyatkozásáért egy pápai nyílt bocsánatkérés és egy körlevél, amely felszólítaná a hitközségeket, plébániákat a még mindig hangoztatott „barbár-pogány” leszólás beszüntetésére, gyógyírt szolgáltatna a jelenben is sokat szenvedő magyar nép részére.

Hasonló nyilvános bocsánatkéréssel tartoznak a Habsburgok is magyarpusztító tevékenységükért.

Irodalom:

Botos László: *Hazatérés*. Budapest 1996

Botos László: *Út a trianoni békeparancshoz*. Budapest, 2001

Csobánczi Elemér: *Nagymagyarország vagy nemzetihalál: Délmagyarország pusztulása és elrablása*, 1965. Marrickville, Australia, 23 old.

Friedrich Klára – Szakács Gábor *Tászok-tetőtől a bosnyák piramisok*, Budapest, 2007

Homonnay Otto János: *A rideg valóság*, Hungarian Turul Society. Toronto. 1979.

Homonnay Ottó János: *Ezeréves haláltusa*. Hungarian Turul Society. Toronto. 1975

Málnási Ödön: *A magyar nemzet őszinte története*. München. 1959

Potter, Daggett Mabel: *Marie of Roumania*, 290-291.

Pozzi Henri: *Századunk bűnösei*. Budapest. 1936, 1996

Pozzi Henri: *A háború visszatér*. Budapest. 1935, 1994

²⁴ Málnási Ödön: *A magyar nemzet őszinte története*